

Een tweede

De komende jaren komen naar schatting vele honderden tonnen **kunstgras, zand, lava en infill in de afvalstroom terecht**

Je koopt een nieuwe auto, elektrische tandenborstel of koelkast. Dan komt er onvermijdelijk ook een moment dat je weer afscheid neemt van je aankoop. Een auto wordt misschien twee of drie keer doorverkocht, maar uiteindelijk komt aan alles een eind. Helemaal niet erg, want al die afgeschreven koelkasten, tandenborstels en auto's zitten boordevol waardevolle grondstoffen waar weer nieuwe auto's of tandenborstels van gemaakt kunnen worden. En doordat er een kleine verwijderingsbijdrage in de aankoop is opgenomen, hoeven producenten niet te bekijven op de kosten voor recycling. Verantwoorde verwerking in de afvalstroom is gegarandeerd. De koper betaalt een verwijderingsbijdrage, de verkoper verplicht zich tot terugname en de verwerking in de afvalstroom geschiedt volgens kwaliteitsstandaarden. Voor veel producten is de recycling zo keurig geregeld. Daarom is het eigenlijk heel merkwaardig dat voor de recycling van kunstgras nog steeds geen verwijderingsbijdrage bestaat. De komende jaren komen naar schatting vele honderden tonnen kunstgras, zand, lava en infill in de afvalstroom terecht. Dat is een zorgwekkend idee, als we ons realiseren dat verschillende afvalverwerkers al hun tanden stuk hebben gebeten op de recycling van kunstgras. Dat begon al vijftien jaar terug, in 2001, toen Paex Nederland failliet ging en grote hoeveelheden onverwerkte kunstgrasmatten achterliet. Later overwoog Vink Recycling in Barneveld serieus om te stoppen met kunstgrasrecycling, en nu trekt Attero zich terug uit die markt.

Afvalverwerkers hebben kennelijk grote moeite om zich in de markt voor kunstgrasrecycling staande te houden. Het is een vechtmart, waarin de prijzen zwaar onder druk staan. De lage olieprijs draagt daar bepaald niet aan bij.

Die lijkt de kunstmatrecycling nu de nekslag te geven. Het is beduidend goedkoper om nieuwe grondstoffen te gebruiken voor producten dan het granulaat dat uit de recycling komt.

Er moet een level playing field gecreëerd worden voor alle marktpartijen die zich met de recycling van kunstgrasmatten bezighouden en dat kan alleen door het invoeren van een verwijderingsbijdrage

Het is nu ongeveer tien jaar geleden dat er een hausse begon in de aanleg van kunstgras. In de goede jaren werden meer dan 200 velden per jaar aangelegd. Dat lijkt op het eerste gezicht misschien niet veel, maar wie even aan het rekenen slaat, schrikt van de volumes gebruikte materialen. Eén enkel kunstgrasveld staat garant voor vele tientallen vrachtwagenbewegingen met zand, infill, lava en uiteindelijk natuurlijk ook nog eens de mat. Hetzelfde geldt

leven voor kunstgras

uiteraard voor de verwijdering. Voor al die materialen moet een bestemming gevonden worden, als de mat of de constructie aan het eind van zijn levensduur is gekomen.

Zo'n tien jaar na de start van de kunstgrashausse is de markt van kunstgras-sportvelden steeds meer een renovatiemarkt geworden. Voor vrijwel elk veld dat wordt aangelegd, moeten eerst honderden tonnen materiaal afgevoerd worden. Anders dan bij auto's of koelkasten is het laatste stukje van de keten niet goed geregeld. Vakblad Fieldmanager vroeg opdrachtgevers wat ze vinden van de huidige praktijk, dat ophalen en verwerken van de oude mat dient te geschieden door een 'erkende verwerker'. Veel beheerders geven aan dat ze verlegen zijn met de eisen en pleiten voor een nieuw systeem, waarin de verwijdering beter geregeld is, maar dat de rigide aanbestedingseisen dat in de praktijk verhinderen. Hierdoor geldt dat de laagste prijs eenvoudigweg leidend is.

Doet de overheid niets, dan ligt het voor de hand dat schimmige bedrijven massaal de markt bestormen om munt te slaan uit de lacunes in de regelgeving. De Italiaanse maffia is er groot mee geworden

Veel veiligheid biedt zo'n eis niet. De processen van een 'erkend verwerker' moeten weliswaar aan een aantal ISO-standaarden voldoen, maar daarmee is de kwaliteit van de verwerking onvoldoende gewaarborgd, zo is al gebleken. Zo klaagden vertegenwoordigers van het toenmalige VAR, nu Attero, al in 2012 in vakblad Fieldmanager over lacunes in de regelgeving en het verdwijnen van reststoffen in 'illegale circuits'. En ook Ruud Willems, voormalig directeur van Tuf Recycling, bevestigde eerder in ditzelfde vakblad het bestaan van zulke schimmige afvalstromen.

Het probleem is tweeledig. Enerzijds laat de regelgeving met betrekking tot de verwerking van kunstgrasmatten inderdaad te wensen over. De kwaliteitsnormen moeten aangescherpt worden, specifiek gericht op de verwerking van dit product. Er mag geen ruimte meer zijn voor uitstroom van restproducten in schimmige, oncontroleerbare afvalstromen.

Daarnaast moet er een level playing field gecreëerd worden voor alle marktpartijen die zich met de recycling van kunstgrasmatten bezighouden. Dat kan alleen door het invoeren van een verwijderingsbijdrage. Zo'n verplichte reservering vooraf maakt dat leveranciers elkaar niet langer beconcurreren op de kosten van recycling. Verantwoorde verwerking maakt dan geen deel meer uit van het ingewikkelde spel van prijsvorming. Iedereen heeft voldoende

geld op zak om zich volgens de regels van de kunstgrasmatten te ontdoen, en bedrijven kunnen investeren in slimme technieken om de meeste waarde uit de afvalstroom te halen.

Die twee maatregelen zijn urgent, omdat de branche de komende jaren een enorme afvalstroom te verwerken krijgt. Doen de overheid en de afvalverwerkingsindustrie niets, dan ligt het voor de hand dat schimmige afvalverwerkingsbedrijven de komende jaren massaal de markt bestormen om munt te slaan uit de lacunes in de regelgeving. Wie wil weten hoe dat eruit ziet, hoeft niet ver te zoeken. De Italiaanse maffia is er groot mee geworden. Op het moment dat een kunstgrasveld wordt aangelegd, worden er meer diploma's, certificaten en vergunningen van de bouwers gevraagd dan u en ik kunnen torsen. Bij verwijdering, afvoer en verwerking, waarbij de risico's voor mens en milieu veel hoger zijn, is dat klaarblijkelijk niet nodig. Daar moeten we nu dringend anders over gaan denken, anders zitten we straks niet alleen met een groot afvalprobleem, maar ook met een groot milieuprobleem.

Met vriendelijk groet,

Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur

Be social

Scan of ga naar:

www.Fieldmanager.nl/artikel.asp?id=17-5786